

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžo/71/2015
Identifikačné číslo spisu: 9009010054
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:9009010054.4

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Ivana Rumanu v právnej veci žalobcu: K., bytom B. XXX/X, K., zastúpený advokátom JUDr. Štefanom Strakom, AK so sídlom Krmanova č. 1, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č.p.: SLV-886/PK-2008 zo dňa 28. januára 2009 v spojení s personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 462 zo dňa 04.09.2008, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20. februára 2015 č. k. 4S 105/2009-128, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20. februára 2015 č. k. 4S 105/2009-128 p o t v r d z u j e.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi na účet právneho zástupcu náhradu trov konania v odvolacom konaní vo výške 177,86 Eur v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. c) a d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č.p.: SLV-886/PK-2008 zo dňa 28. januára 2009, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie - personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 462 zo dňa 4. septembra 2008, na základe ktorého bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní úspešnému žalobcovi ich náhradu priznal.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že postup prvostupňového správneho orgánu pri doručovaní personálneho rozkazu č. 465 zo dňa 04.09.2008 bol dodržaný a je nesporné, že rozklad proti predmetnému personálnemu rozkazu bol podaný po uplynutí zákonnej lehoty. S týmto názorom žalovaného, ako aj krajského súdu súhlasil aj Najvyšší súd SR vo svojom uznesení 6Sžo/29/2012 zo dňa

30. januára 2013 (str. 14 ods. 3 veta druhá). Podľa Najvyššieho súdu SR okolnosť, že žalovaný napadnutý rozklad preskúmal aj napriek oneskorene podanému rozkladu nie je vadou, ktorá by mala za následok jeho nezákonnosť. Žalovaný rozklad po preskúmaní zamietol. Krajský súd uviedol, že žalovaný mohol rozklad zamietnuť len v prípade realizácie riadneho odvolacieho konania a nie v prípade preskúmania rozhodnutia mimo odvolacieho konania. Ak teda žalovaný rozklad žalobcu zamietol, postupoval podľa ust. § 243 zákona a teda akceptoval rozklad žalobcu za podaný včas, napriek tvrdeniu uvedenému v odôvodnení.

Krajský súd uviedol, že z rozhodnutia žalovaného je zrejmé, že žalovaný skúmal prvostupňové rozhodnutie len z hľadiska procesného - dodržanie lehoty na odvolanie. Nevykonával doplnenie dokazovania, nevysporiadal sa so skutkovými námietkami žalobcu uvedenými v podanom rozklade a teda neodstránil rozpory v dôkazných prostriedkoch a stotožnil sa len s konštatovaním stavu tak, ako ho vyhodnotil prvostupňový správny orgán.

Krajský súd uviedol, že zistenie skutkového stavu žalovaným je nedostačujúce na posúdenie veci, žalovaný sa riadne nevysporiadal s námietkami žalovaného v rozklade, čím sa jeho rozhodnutie stalo pre súd nepreskúmateľným. V danom prípade je nepreskúmateľná aj zákonnosť postupu pri vydaní druhostupňového rozhodnutia vzhľadom na absenciu dokladu v spise, ktorý by preukazoval ustanovenie osobitnej komisie a obsah jej návrhu vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru.

Na základe vyššie uvedeného krajský súd napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil podľa ust. § 250j ods. 2 písm. c) a d) OSP a vec mu vrátil na nové konanie.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Poukázal na rozpor výroku v rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 105/2009-78 zo dňa 10.05.2013 s výrokom uvedeným v rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 105/2009-128 zo dňa 20.02.2015. V rozsudku č. k. 4S 105/2009-78 zo dňa 10.05.2013 krajský súd konštatoval, „že zo strany žalovaného pri jeho postupe a rozhodnutí nedošlo k porušeniu zákona, rozhodnutie bolo vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a žalobu preto podľa ust. § 250j ods. 1 OSP ako nedôvodnú zamietol.“ V rozsudku č. k. 4S 105/2009-128 zo dňa 20.02.2015 Krajský súd v Bratislave konštatoval: „že zistenie skutkového stavu žalovaným je nedostačujúce na posúdenie veci, žalovaný sa riadne nevysporiadal s námietkami žalovaného v rozklade, čím sa jeho rozhodnutie stalo pre súd nepreskúmateľným. V danom prípade je nepreskúmateľná aj zákonnosť postupu pri vydávaní druhostupňového rozhodnutia vzhľadom na absenciu dokladu v spise, ktorý by preukazoval ustanovenie osobitnej komisie a obsah jej návrhu vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru. Súd preto napadnuté rozhodnutie žalovaného podľa ust. § 250j ods. 2 písm. c) a d) OSP zrušil a vec mu vrátil na nové konanie.“ Žalovaný napadol rozpor týchto rozsudkov, ktorými sa preskúmavala zákonnosť napadnutého rozhodnutia č. SLV-886/PK-2008 zo dňa 28.01.2009 v spojení s personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 462 zo dňa 04.09.2008. Mal za to, že napriek tomu, že nevyšli najavo žiadne relevantné, pre rozhodnutie vo veci nové skutočnosti, krajský súd rozhodol v tej istej právnej veci dvomi odlišnými, navzájom si odporujúcimi závermi a konštatovaniami, v čom žalovaný videl pochybenie a nesprávne právne posúdenie.

Taktiež poukázal na konštatovanie najvyššieho súdu č. k. 6Sžo/85/2013 zo dňa 30.04.2014, kde odvolací súd dospel k záveru, „že v konaní žalovaného správneho orgánu ani v konaní, ktoré mu predchádzalo nebola zistená taká vada, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 2 písm. e/ OSP), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom, a preto krajský súd pochybil, ak žalobe vyhovel.“

Žalovaný taktiež poukázal na to, že ani najvyšší súd pri preskúmaní žalobou napadnutých rozhodnutí nezistil pochybenie zo strany žalovaného a mal za to, že bol náležite zistený skutkový stav, napadnuté rozhodnutia sú riadne odôvodnené a obsahujú všetky náležitosti, ktoré vyžadujú ustanovenia zákona. Vzhľadom k uvedenému navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalovaného nesúhlasil a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zák. č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 SSP, odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa vyhovel žalobe tak, že rozhodnutie žalovaného č.p.: SLV-886/PK-2008 zo dňa 28. januára 2009 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu podaný proti personálnemu rozkazu č. 462 zo dňa 4. septembra 2008 z dôvodu jeho oneskoreného podania. Personálnym rozkazom č. 462 zo dňa 4. septembra 2008 bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ z dôvodu, že porušil svoju prísahu zvlášť hrubým spôsobom a preto jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka PZ by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci bolo posúdenie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného, ktorým rozhodnutím bol žalobca s konečnou platnosťou prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z.

V správnom súdnictve preskúmvajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Predpokladom vzniku služobného pomeru policajta je zloženie služobnej prísahy, v ktorej je subsumovaný sľub čestnosti, statočnosti, disciplinovanosti, ako aj ochrany bezpečnosti a verejného poriadku (§ 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prísahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených (§ 47 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Podmienkami prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. sú jednak:

1/ porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jednak 2/ jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 233 ods. 1 a 2 zákona č. 73/1998 Z.z., oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na tento účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné doklady.

Oprávnený orgán pri posudzovaní veci objasňuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo v neprospech účastníka konania.

Podľa § 238 ods. 1 až 4 za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka.

Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy.

Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 241 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z.z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovení právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté. Ak sa v rozhodnutí ukladá povinnosť na plnenie, ustanoví sa pre ňu rozsah plnenia a lehota.

V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

Poučenie o odvolaní obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné alebo či sa možno proti nemu odvolať, v akej lehote a u ktorého oprávneného orgánu.

Podľa § 243 ods. 1, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z.z. odvolacím orgánom je najbližší nadriadený orgánu, ktorý rozhodnutie vydal.

Odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené nedostatky odstráni.

Ak sú na to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

Podľa § 244 zákona č. 73/1998 Z.z. proti rozhodnutiu ministra, ak nejde o rozhodnutie o odvolaní, možno podať rozklad. O rozklade rozhoduje minister na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej

komisie; proti tomuto rozhodnutiu sa nemožno odvolať. Pre rozklad a konanie o ňom platia ustanovenia o odvolaní.

Podľa § 246 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z.z., ak sa dodatočne zistí, že právoplatné rozhodnutie je v rozpore s právnymi predpismi a ostatnými predpismi, môže ho minister zmeniť alebo zrušiť.

Minister rozhodnutie zruší a vec vráti oprávnenému orgánu alebo odvolaciemu orgánu, ktorý ho vydal na nové prerokovanie a rozhodnutie, ak je to vhodnejšie najmä z dôvodov rýchlosti alebo hospodárnosti; tieto orgány sú právnym názorom ministra viazané.

Pri preskúvaní rozhodnutia sa vychádza z právneho stavu a skutkových okolností v čase vydania rozhodnutia. Nemôže sa preto zrušiť alebo zmeniť rozhodnutie, ak sa po jeho vydaní dodatočne zmenili rozhodujúce skutkové okolnosti, z ktorých pôvodné rozhodnutie vychádzalo.

Právoplatné rozhodnutie možno zmeniť, zrušiť alebo zrušiť a vrátiť na nové konanie do troch rokov od nadobudnutia právoplatnosti.

V zmysle ustanovení zákona č. 73/1998 Z.z. podaním rozkladu je prvostupňové rozhodnutie napádané v celom rozsahu, minister nie je viazaný len dôvodmi uvedenými v rozklade (§ 244 v spojení s § 243 ods. 3). Pokiaľ je rozklad podaný po uplynutí zákonnej lehoty - oneskorene, minister napadnuté rozhodnutie preskúmava v mimoodvolacom konaní a pokiaľ zistí, že právoplatné rozhodnutie je v rozpore s právnymi predpismi a ostatnými predpismi, môže ho zmeniť alebo zrušiť (§ 246).

Podľa § 247a zákona č. 73/1998 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem výkonu rozhodnutia.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta prvá OSP). Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP). Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 OSP).

Odvolací súd z predloženého spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že žalobca žalobou podanou na Krajský súd v Bratislave žiadal zrušiť rozhodnutie žalovaného - personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 462//2008 zo dňa 4. septembra 2008 a rozhodnutie č.p. SLV-886/PK-2008 zo dňa 28. januára 2009 a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. V dôvodoch žaloby namietal nesprávne právne posúdenie skutkových okolností doručovania prvostupňového rozhodnutia - personálneho rozkazu č. 462, včasnosti podania rozkladu proti uvedenému rozhodnutiu a súčasne namietal zákonnosť rozhodnutí žalovaného vo veci samej tvrdiac, že rozhodnutie žalovaného, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôkazov, majúc za to, že ak by aj bola v konaní po riadnom vykonaní a zodpovednom vyhodnotení všetkých dôkazov prípadne preukázané jeho

zavinenie, takéto konanie nemožno považovať za hrubé porušenie služobnej prísahy, ale podľa jeho názoru by preukázané zavinenie bolo plne kvalifikované na disciplinárne konanie tak, ako tomu bolo aj v mnohých iných prípadoch iných príslušníkov PZ. Žalobca rovnako za nesprávne a ukracujúce na jeho právach považoval rozhodnutie č.p. SLV-886/PK-2008 zo dňa 28. januára 2009, ktorým bol zamietnutý rozklad tvrdiac, že nemá vedomosť o akomkoľvek doručovaní predmetného personálneho rozkazu a neobdržal ani žiadne oznámenie o uložení zásielky.

Ďalej odvolací súd zistil, že žalobca personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 462//2008 zo dňa 4. septembra 2008 bol podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ z dôvodu zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy a služobných povinností a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby na tom skutkovom základe, že dňa 16.03.2008 na hraničnom priechode Vyšné Nemecké pri hraničnej kontrole na vstupe z Ukrajiny do Slovenskej republiky v čase o 13.29 hod. kontroloval osobne motorové vozidlo zn. Chevrolet, EČ: XXXXXN., ktoré riadil štátny príslušník Ukrajiny V., pričom nevykonal kontrolu cestovných dokladov šiestich spolujazdcov - štátnych príslušníkov Moldavska, ktorí sa neskôr pri zadržaní preukázali falošnými identifikačnými kartami Rumunska, čím takto osobám umožnil nedovolené prekročenie štátnej hranice.

Z dokladu o práceneschopnosti je zrejmé, že žalobca bol práceneschopný v dňoch od 27. augusta 2008 do 14. októbra 2008.

Z úradného záznamu zo dňa 09.09.2008 podpísaného pplk. JUDr. K. a mjr. PaedDr. V. vyplýva, že žalobcovi sa nepodarilo doručiť predmetný personálny rozkaz v mieste, ktorý uviedol na doklade o práceneschopnosti.

Personálny rozkaz bol následne doručovaný poštou uložením na pošte dňom 17. septembra 2008 a žalobca si doručovanú zásielku neprevzal.

Žalobca podal rozklad proti tomuto personálnemu rozkazu prostredníctvom pošty dňom 28. októbra 2008, v ktorom namietal jeho doručenie, z opatrnosti žiadajúc odpustenie zmeškania lehoty na podanie rozkladu z dôvodu jeho práceneschopnosti a súčasne vzniesol námietky vo veci samej nesúhlasiac s dôvodmi, pre ktoré bol napadnutým personálnym rozkazom prepustený zo služobného pomeru, tvrdiac, že sa nedopustil žiadneho hrubého porušenia pracovnej disciplíny ani služobnej prísahy, namietajúc nedostatočne zistený skutkový stav a jeho nesprávne právne posúdenie.

O odvolaní žalobcu rozhodol minister vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím č. SLV-886/PK-2008 zo dňa 28. januára 2009 tak, že podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. rozklad zamietol. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z predloženého spisového materiálu a vyhodnotení všetkých dostupných dôkazov vzťahujúcich sa k doručovaniu napadnutého rozhodnutia žalobcovi považoval podaný rozklad za oneskorene podaný a s poukázaním aj na ustanovenie § 327 ods. 1 zákona mal za to, že si zmeškanie zákonom stanovenej lehoty na podanie rozkladu proti napadnutému rozhodnutiu zapríčinil svojím postojom k veci, v rámci preskúmania spôsobu doručovania napadnutého rozhodnutia žalobcovi zo strany prvostupňového orgánu nebolo zistené žiadne pochybenie, a preto žalobcovi zmeškanú lehotu neodpustil.

Odvolací súd zo skutkových zistení v danej veci mal preukázané, že súd prvého stupňa v preskúmaní konaní zameral svoju pozornosť len na formálne náležitosti rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím č.p: SLV-886/PK-2008 zo dňa 28.01.2009 a ostatnými žalobnými dôvodmi sa nijak nevysporiadal. Krajský súd napadnutým rozsudkom zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 28. januára 2009 podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že napadnuté rozhodnutie je zmätočné z dôvodu, že v jeho výrokovej časti žalovaný uviedol, že konal podľa cit. zákona, t.j. konal ako o včas podanom odvolaní, avšak v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že prvostupňové rozhodnutie - personálny rozkaz č. 462 zo dňa 4. septembra 2008, nadobudol právoplatnosť dňa 6. októbra 2008 a žalobca podal odvolanie po zákonom určenej lehote dňa 28. októbra 2008.

Ďalej krajský súd konštatoval, že podľa všeobecných zásad platných pre každé rozhodnutie vydané v správnom konaní, rozhodnutia musia byť jasné, zrozumiteľné, určité a musia spĺňať zákonom požadované formálne náležitosti, z ktorých dôvodov považoval rozpor medzi výrokovou časťou preskúmaného rozhodnutia, keď žalovaný tvrdil, že postupoval podľa § 244 zákona č. 73//1998 Z.z. a odôvodnením, v ktorom tvrdil, že prvostupňové rozhodnutie je právoplatné, za takú vadu v konaní, ktorá mohla spôsobiť nezákonnosť vydaného rozhodnutia v tom, že ak mal žalovaný za to, že prvostupňové rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, druhostupňové rozhodnutie žalovaného na základe odvolania podľa názoru žalovaného oneskorene podaného, nemalo byť vydané.

Súčasne krajský súd vyslovil názor, že v zmysle ustanovenia § 262 ods. 3 cit. zákona posledným dňom zákonom stanovenej lehoty na podanie rozkladu bol pondelok 6. októbra 2008, a preto ak žalobca odoslal prostredníctvom svojho právneho zástupcu rozklad proti personálnemu rozkazu na poštovú prepravu až dňa 28. októbra 2008, podal ho po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na podanie rozkladu a predmetný personálny rozkaz nadobudol právoplatnosť dňom 6. októbra 2008. Krajský súd taktiež konštatoval, že v danom prípade by bol namieste postup žalovaného podľa § 246 cit. zákona, v zmysle ktorého mal žalovaný len preskúmať postup prvostupňového orgánu a jeho rozhodnutie podľa § 246 v rámci mimoodvolacieho konania, ak mal za to, že odvolanie bolo podané oneskorene, pretože oneskorene podané odvolanie je potrebné považovať za právne neúčinný akt.

Krajský súd za nesprávny považoval aj postup žalovaného, keď vo výroku rozhodnutia neuviedol svoje rozhodnutie o nevyhovení žiadosti žalobcu o odpustenie zmeškanej lehoty a len v odôvodnení svojho odvolacieho rozhodnutia konštatoval, že žiadosti žalobcu na odpustenie zmeškania lehoty nevyhovuje.

Skutočnosť, že žalovaný v druhostupňovom rozhodnutí výrokom rozhodol o rozklade žalobcu podľa § 244 zákona č. 73/1998 Z.z. a v odôvodnení konštatoval, že rozklad bol podaný oneskorene, bola podľa názoru krajského súdu takou vadou v konaní, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, preto druhostupňové rozhodnutie zrušil s poukazom na § 250j ods. 2 písm. e/ OSP. S týmto názorom sa žalovaný nestotožnil, keď v odvolaní uviedol, že aplikáciou ustanovení zákona treba dospieť k záveru, že rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka konania s poukazom na právny názor napr. NS SR č. k. 6Sžo/130/2009, 6Sžo/255/2010, stanovisko NS SR č. 103/2011 dôvodiac, že formálne zopakovanie rozkladového konania v predmetnej veci by ani pre žalobcu nepredstavovalo reálnu možnosť priaznivejšieho rozhodnutia, dajúc do pozornosti, že prvostupňový súd sa v plnom rozsahu stotožnil s jeho názorom, že žalobca podal rozklad po uplynutí zákonnej lehoty.

Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí č. k. 6Sžo/29/2012 zo dňa 30. januára 2013 konštatoval, že okolnosť, že žalovaný napadnutý rozklad preskúmal aj napriek oneskorene podanému rozkladu, nie je vadou, ktorá by mala za následok jeho nezákonnosť.

V tomto štádiu preskúmavacieho konania je zrejmé, že žalovaný sa zameril na skúmanie prvostupňového rozhodnutia len z hľadiska procesného - dodržanie lehoty na odvolanie. Nevykonával doplnenie dokazovania, nevysporiadal sa so skutkovými námietkami žalobcu uvedenými v podanom rozklade a teda neodstránil rozpory v dôkazných prostriedkoch a stotožnil sa len s konštatovaním stavu tak, ako ho vyhodnotil prvostupňový správny orgán.

Z obsahu administratívneho a súdneho spisu odvolací súd zistil, že podľa správy Štátnej hraničnej služby Ukrajiny zo dňa 23.04.2008, osoba V. vykonal dňa 16.03.2008 na území Slovenskej republiky dve jazdy s občanmi Moldavska v automobile EČ: XXX-XX W., a to s prejazdom (z Ukrajiny do SR) o 14:07 hod. a v čase o 19:17 hod. Žalovaný dostatočným spôsobom na základe dokladov obsiahnutých v spise nepreukázal, že pri uvedených cestách vykonal kontrolu žalobca. Podľa lustračného záznamu, žalobca vykonával kontrolu vozidla s EČ: XXX-XX N., t.j. iného evidenčného čísla, s čím sa žalovaný v rozhodnutí nevysporiadal, neskúmal časový sklz pri prechode hraníc Ukrajiny a SR, keď vozidlo s EČ: XXX-XX W. prechádzalo kontrolou na Ukrajine o 14:07 hod. a následne podľa časovej postupnosti a

smeru jazdu malo prejsť slovenskú hranicu neskôr. Podľa lustrácie vykonanej žalobcom, tento kontroloval vozidlo s EČ: XXX-XX N. na území slovenskej hranice v čase o 13:29 hod., teda skôr, ako prebehla kontrola na Ukrajine. Uvedenú časovú nezrovnalosť žalovaný vo svojom rozhodnutí nevysvetlil. Žalovaný takisto nevysvetlil rozpor v tvrdení zadržaných osôb o tom, že na slovenskej hranici neboli vôbec kontrolovaní s tvrdením žalobcu, čo malo byť preukázané aj kamerovým záznamom, že kontrolu vozidla vykonal. Na základe vykonaných a v spise založených dôkazných prostriedkov, ktoré tvorili podklad rozhodnutia nebolo preukázané, v akom čase osoby, št. príslušníci Moldavska, zadržaní v Michalovciach na železničnej stanici, prešli štátnu hranicu (prvá, resp. druhá jazda V.), či práve žalobca ich prepustil bez akejkoľvek kontroly s falošnými cestovnými dokladmi Rumunska, a či práve žalobca uvedené osoby mal povinnosť skontrolovať a skúmať falošné doklady.

Z rozhodnutí žalovaného nevyplýva, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení vykonaných dôkazov. Žalovaný pri rozhodovaní vychádzal len z dôkazných prostriedkov zadovážených v rámci trestného konania- zápisníc o výsluchu svedkov, zadržaných migrantov, ktorými aj podľa odvolacieho súdu nebolo jednoznačne preukázané protiprávne konanie žalobcu. Z predmetných výpovedí nevyplýva, kedy došlo k ich prekročeniu hranice, akú značku malo vozidlo, ktorým cestovali, či ich viezol vodič V., či konkrétne žalobcovi boli vodičom predložené falošné doklady. Žalovaný sa takisto nevysporiadal s tvrdením žalobcu, že v čase, kedy malo dôjsť ku kontrole, bol žalobca pred výkonom služby informovaný o dôraze na potrebu druholíniovej kontroly cestovných dokladov, resp. občianskych preukazov občanov Rumunska. Z interného dokumentu zo dňa 14.03.2008 ani zo záznamu zo dňa 18.08.2008 nemožno zistiť, kedy reálne boli policajti informovaní o inštrukcii a kedy sa oboznámili s jej obsahom a podpísali.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 OSP).

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP skonštatoval, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa napadnutý rozsudok odôvodnil spôsobom spĺňajúcim v plnom rozsahu zákonné požiadavky v zmysle § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Preto by bolo úplne nadbytočné v preskúmvanej veci opakovať účastníkom známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu. Prvostupňový súd pri preskúmvaní žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného postupoval dôsledne, reagoval vyčerpávajúcim spôsobom na všetky námietky účastníkov konania a vec správne posúdil aj po právnej stránke. S právnou argumentáciou prvostupňového súdu sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil.

K námietke žalovaného, že existuje rozpor vo výrokoch rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10.05.2013 a 20.02.2015 odvolací súd uvádza, že rozsudok zo dňa 10.05.2013 bol zrušený odvolacím súdom a to nielen preto, že postupom súdu bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom, ale aj z dôvodu, že sa súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní neriadil dôsledne právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v uznesení zo dňa 30.01.2013. Keďže tento rozsudok bol zrušený, nemožno chápať ako pochybenie súdu prvého stupňa, keď sa týmto rozsudkom pri svojom rozhodovaní neriadil, obzvlášť ak by to bolo v rozpore s predchádzajúcim rozhodnutím odvolacieho súdu v tejto konkrétnej veci.

Pokiaľ ide o námietku, že súd pri postupe podľa druhej hlavy piatej časti OSP nie je súdom skutkovým a

že nemá nahrádzať činnosť správnych orgánov, podľa odvolacieho súdu činnosť správneho orgánu súd ani nenahrádzal, ale len preskúmal jeho postup, kde zistil, že pred rozhodnutím o rozklade nebola ustanovená osobitná komisia, nebol predložený jej návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru a nebolo vydané rozhodnutie na základe takéhoto návrhu, čím došlo k porušeniu § 244 zákona č. 73/1998 Z.z. Žalovaný sa v rámci konania o rozklade v rozpore s § 233 a § 238 vôbec nezaoberal skutkovými námietkami žalobcu ako účastníka konania, ale napadnuté prvostupňové rozhodnutie posudzoval len z hľadiska procesného s ohľadom na dodržanie lehoty na podanie rozkladu. Vôbec neodstránil rozpory v dôkazných prostriedkoch a konštatoval stav tak, ako ho vyhodnotil prvostupňový správny orgán.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však preskúmaním zistil závažné nedodržanie príslušných citovaných ustanovení zákonov zo strany žalovaného, keď z rozhodnutia správneho orgánu musí byť jasné o aké vykonané dôkazy sa opiera, aké skutkové závery z týchto dôkazov vyplynuli a ako správny orgán posúdil vec po právnej stránke. Iba v takom prípade je možné konštatovať, že boli dodržané príslušné právne predpisy a že postup správneho orgánu bol vykonaný v súlade so zákonom.

Úlohou žalovaného v ďalšom konaní bude pri zisťovaní skutočného stavu zabezpečiť si dostatok podkladov pre presné a jeho úplné zistenie, z ktorých následne vyvodí právny záver, pričom svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom odôvodní a vysporiada sa so všetkými ostatnými námietkami žalobcu a vo veci opätovne rozhodne.

Najvyšší súd SR s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalovaného uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil, vrátane trov konania, keď žalobca bol v konaní úspešný (§ 142 ods. 1 OSP) a výška trov konania bola v súlade s príslušnými ustanoveniami vyhlášky č. 655/2004 Z.z.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd SR podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá OSP v spojení s ust. § 246c veta prvá OSP a s ust. § 224 ods. 1 OSP v súlade s ust. § 142 ods. 1 OSP tak, že v spore úspešnému žalobcovi priznal vo výške vyčíslenej právnym zástupcom náhradu trov odvolacieho konania, trovy právneho zastúpenia vo výške 177,86 Eur za jeden úkon právnej pomoci, vyjadrenie k odvolaniu 1/6 tarifnej odmeny za rok 2015, t.j. 139,83 Eur + paušál 8,39 Eur + 20 % DPH (29,64 Eur) v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.